

Gözümüzün aydınlığı çocuklar

Bebeğin ana rahminde gelişimi **40 haftadır**, ama bazen erken doğumlar kaçınılmaz oluyor. Libya, Bingazi’de Libya-Türk Mühendislik ve Müşavirlik A.Ş.’de Genel Müdür iken teknik ressam odama girip izne gitmek istediğini söyledi. “Gebe hanımını bırakıp nereye gidiyorsun?” dediğimde, “Efendim, hanım Türkiye’de iki doğum yaptı, yurt dışında olduğum için yanında bulunamadım. Şimdi sekiz aylık hamile, bir izin yapıp gelerek Libya’da gerçekleşecek üçüncü doğumda yanında olmak istiyorum”, dedi. Arkadaş Türkiye’ye gidince üç gün sonra hanımının sancısı tutmuş, Libyalı komşuları hastahaneye kaldırmışlar. Rize’ye telefon ettik: “Hanımın doğum yaptı, gel!”.

Arif Nihat Asya, “**Doğmak**” şiirinde, ana rahmindeki bebekle sohbet eder:

Pek de sert vurma kapıya: Sağır değiliz duyduk! Geciktin mi randevuya? Bekle çocuk, bekle çocuk! >	Ne yiyip ne içeceksin: Memeye süt inmedi daha... Gözü yolda anaların; Babalar dönmedi daha!
Bir gün önce doğmak mı; Ne hakla çocuk? Ne kazanırsın çiçeklerden Erken açılmakla çocuk?	Bekle: çoğalsın Yuvanın kazancı. Yorganına, henüz, Başlamadı yorgancı!
Bekle bir gün daha Hayat eşliğini.. İşte, marangoz da hâlâ, Bitirmedi beşiğini!	Gelme, çağrılmadan, Hırsız gibi.. Doğacaksan göklere doğ Bir adsız yıldız gibi!
Burda hangi kapıyı Çalsan kapalı.. Oynamaya geliyorsan Oyuncaklar da pahalı!	Annelerin karnından Daha sıcak değil, kucacı Ve dünya nüfusu tamam.. Taşırma bardağı!
Ben de böyle güzel Bir anadan doğmuştum.. Üzmeden, ağlatmadan Ve ağlamadan doğmuştum.. Niyetim yoktu kalmaya.. Şöyle şakadan doğmuştum.	O gün bugün, otururum Şunun şurasında... Adresimi sorarsan, “Bedbaht ile bahtiyar arasında!”

- **Allah, sizi bir tek nefisten yaratan ve kendisi ile huzur bulsun diye eşini de ondan var edendir.** (İnsan) eşiyle birleşince eşi hafif bir yük yüklenir (gebe kalır) ve (bir müddet) onu taşır. Gebeliği ağırlaşınca her ikisi de Rableri Allah’a, “**Eğer bize iyi ve sağlıklı bir çocuk verirsen, elbette şükredenlerden olacağız**” diye dua ederler. (*A’râf, 7/189*)
- Nevzat Yalçın:

Ter döker, sanki suâl sormada Münkir’le Nekir Sûr-i İsrâfil’e benzer kadının ağlaması >	Kan değildir, analık sancısıdır hep devinen Dayanılmaz bu gidiş... olmasa rahatlaması.
Öyle bir can ki tez elden verilen kollarına, Özge bir süt ve tebessüm: “veled”in ilk maması.	

- o Arif Nihat Asya:

Güzeller doğurun güzel anneler; “Ninni yavrum ninni!” desin nineler... >	Gelinlikler diksin altın iğneler!
Siz doğurun, yetiştirsin seneler Esin’ler, Ülkü’ler, Gül’ler, Mine’ler...	Gelinlikler diksin altın iğneler!

- o “**Bir çocuğun meleği**” konulu bir e-posta’da annenin; çocuk için koruyucu melek, en içten dost ve en sevgili öğretmen olduğu anlatılır:
“Bir zamanlar dünyaya gelmeye hazırlanan bir çocuk Allah’a sormuş:
- Allah’ım beni yarın dünyaya göndereceğini söylediler, fakat ben o kadar güçsüzüm ki orada nasıl yaşayacağım?
- Tüm meleklerin arasından bir tanesini senin için seçtim. O, seni bekliyor olacak ve seni koruyacak. Meleğin sana her gün şarkı söyleyecek ve gülümseyecek. Böylece sen onun sevgisini hissedecek ve mutlu olacaksın.
- Peki! İnsanlar bana birşey söylediklerinde dillerini bilmeden söylenenleri nasıl anlayacağım?
- Meleğin sana dünyada duyabileceğin en güzel sözcükleri söyleyecek, sana konuşmayı dikkatle ve sevgiyle öğretecek.
- Peki Allah’ım ben seninle konuşmak istersem ne yapacağım?
- Meleğin sana ellerini açarak dua etmeyi öğretecek...”



- o Sezai Karakoç’un ifadesiyle “Bir doğumda, eşyanın taptazeliği, çarşafın apaklığı, kanın kıpkırmızı, reelin metafiziğe bitişikliği, **sevinç ve acı** çığlıklarının iççeliği, yenilik, yenilik, yenilik kavrar çevreyi.”
- o Arif Nihat Asya “**Doğum**” şiirinde bebeğin üşütülmemesine dikkat çeker. Doğum olayı ile büyük sarsıntı geçiren anne vücudunun korunması da çok önemlidir. Anadolu’da soğuk günlerde doğum yapıp, zafiyet geçiren gencecik vücudunu üşüterek ömürboyu rahatsızlık çeken anneler çoktur.

Dedim çevremdekilere: “Ana karnına alıştı... >	Üşümesin, güzel sarın!”
Onlar, sana -göz kırpmadan- bakan pencereye desin:	“Çok bakma: değer nazarın!”
Fakat, benim merâkım, bu: beğenecek mi südümü	Ağzın, dilin, dudakların?
Sen de dillenip, dallara de ki: “Gelen var sabâha	Kuşları erken uyarın!”
Evimizin duvarları, döşemeleri, tavanı	Ninni söyleyecek yarın!

- Necip Fazıl'ın “Ninni” şiiri:

Melekler dolanır bu kuytu yerde, Ey gün kadar güzel çocuğum, uyu! Bir gün hasretiyle için titrer de, Anarsın, bu derin, tatlı uykuyu. >	Uyu da gündüzler su gibi dinsin, Menekşe gözüne kirpikler insin; Yarın, şafak vakti, içine sinsin, Güneşle uyanan kuşların huyu.
Uyu yavrum, akşam seni üzüyor, Artık gözlerini uyku süzüyor; Uykunun gölünde başın yüzüyor, Dalgalandırmadan o durgun suyu...	

- Yine Necip Fazıl, “Çocuk” şiirinden:

Allah diyor ki: “Geçti gazabımı rahmetim!” Bir merhamet heykeli mahzun bakışlı yetim... >	Bugün ağla çocuğum, yarın ağlayamazsın! Şimdi anladığını, sonra anlayamazsın!
İnsanlık zincirinin ebediyet halkası; Çocukların kalbinde işler zaman rakkası...	

- Nice aileler çocuk sahibi olabilmek için yıllarca uğraşmaktadırlar. Sağlıklı doğan bir bebek, ana-baba için geceleri uykuyu haram etse de ne müthiş bir mutluluk kaynağıdır. Yavuz Bülent Bakiler;

**“Bir beyaz zambak gibi pırıl pırılsa yavrum
Ve yavrumsa sevdiren bana her şeyi bir bir
Bu mutluluk, bu düzen, bu bitmeyen aydınlık
Anasının yüzü suyu hürmetinedir.”** derken,

- Arif Nihat Asya da ocağın tütmesi ve ailedeki huzuru, evde çocuk olmasına bağlamaktadır:

Böyle çıtır çıtır Çıtırdamazdı ocaklar Sen olmasan. >	Mırıl mırıl Ninni bilmezdi dudaklar Sen olmasan.
Neye yarardı oyuncaklar Sen olmasan.	Ve soğurdu, yavrum, kucaklar Sen olmasan.

- Samim Arıksoy'ın Erol Sayan tarafından şarkı haline getirilen bir şiiri:

İki kızımız olsa güzelim Cümle âlem duyusu Birinin adı bükülü ipek Öbürü iğne oyusu >	İki odamız olsa güzelim Üstümüze tapusu Birine gül bahçesi desek Birine bülbül yuvası
Ve bir dilimiz olsa güzelim Yalnız ikimiz arası Bütün sözlerinin yarısı sevmek Ve sevilme yarısı	

- **Bebek ağlaması** (*Ufuk Bozkır*)

İnsanı en çaresiz bırakan an bir bebeğin ağlamaya başladığı andır. Zamanın tik takları sadece hızlanmaz, aynı zamanda çok ağırlaşır.

Dipte çok dipte bir çamur yığınının düşer de insan ne elini kurtarabilir ne de ayağını. İnsanın boyu her ağlama atılımında santim santim kısalmaya adeta. Biraz daha biraz daha aşağı doğru çekilir. Eğer, bir yolu bulunup ağlama durdurulamaz, **bebek yorulup susmazsa**, insan da boyca küçülebileceği en kısa haliyle en kısa yoldan çıkıp gitmek ister bu dünyadan. Bir bebek neden ağlar, kime ağlar ne kadar süre ağlar burası hiç önemli değildir.

Bazen ufaktan ufaktan yüz büzülmeyle, alın kırışmalarıyla, topuk vuruşlarıyla kendisini duyura duyura, hissettire hissettire başlar ağlayış. İnsan, bir şey yapabileceğini, önlem alabileceğini, o istenmeyen fırtınayı durdurabileceğini zanneder. Tuhaf sesler çıkarır. Şirinlikler yapar. Bir bebeğin hiç anlayamayacağı cümleler kurar. Tatlı dilden güler yüzden medet umar. Eğilir, büzülür. Düşer, kalkar. Fakat ağlama bir kere bebeğin yüzüne gelip de takılmıştır ya, onu kendisinden başka kimse sökemez. **Gel gör ki bir bebek ağladığını hiç bilmez.**

Ve birden, bir boranın patlaması gibi başlar bebek ağlamaya. Dağlardan iri iri taşlar sökülüyormuşçasına, yüksek ağaçlar boşlukta uçuşuyormuşçasına, mağaraların ağzı kapanacak, evlerin çatıları kopacak, kapı pencere sökülüp gidecekmişçasına başlar bebek ağlamaya. Yüksek bir ses nöbetidir bu. Bu güç, bu çaresiz bırakan, eli ayağı değil, akli ve duyguyu da etkisiz bırakan güç bir bebekten başka kimsenin elinde yoktur. Topu topu bir yetişkinin ağlamasına biraz kederlenir, üzülür insan. Hatta sonunda gülmeye bile başlar. Çoklukla gülmeye yakındır yetişkinlerin ağlayışları.

Oysa bebek öyle değil. Tıpkı bir deniz dalgasının sebebi çok dipten ve bilinmeyen bir yerlerden kopmuştur da gelip kıyımızda patlamıştır. Hiçbir şey, hiçbir dalgakıran, hiçbir akıl ve duygu manevrası önleyemez o patlayışı. Çünkü bebek, doğadaki bütün seslerin toplamıyla birlikte ağlar. Onda, bütün dillerin ilk halleri saklıdır. Hissettiğimiz, henüz bilmediğimiz bir şeydir o. O yüzden çevresindeki bütün sesleri etkisiz hale getirir, o yüzden dünyanın neresinde olursa olsun, hangi dili konuşursa konuşsun bütün insanları ilgilendirir, ilgisini çevresinde toplar.

Anne çaresiz kalır. Baba çaresiz. Kardeşlerin umudu zayıflar. Pışıpışlar, ninniler, sosyal ve toplu şirinlikler hep o sesi dindirmek, o duyulup da adlandırılmayanı ötelemek içindir. Ağrısı mı var, acıktı mı, uykusuz mu, bir şeyden mi korktu, dişi mi çıkıyor? Ah bir bilirse, bir bilinebilse, bebek doğrusa da derdim şudur diyebilse? Ne çok ister insan bunu, **bir bebeğin dile gelip konuşmasını, derdini anlatmasını ne çok ister.** Bilse bile, her şeye rağmen bilse bile böyle bir şey olmayacağını ne çok ister. Çaresizlikten, bu yüze vuran ateşli çaresizlikten, beyin zonklatan bu ağrıdan bir an önce kurtulmayı ne çok ister.

Bir vapurda, bir otobüste, bir ev buluşmasında birden ağlamaya başlayan bebek, zamanın akışını değiştirir, o ana değin konuşulanları anlamsızlaştırır, herkesin ne yana çıkacağını kestiremediği bir yön levhasına dönüşüverir. Beyninin tırmalandığını hissedenlerden tutun da **içten içe öfkelenenlere, anneyi ve bebeği suçlayanlara, arsızlıkla yaftalayanlara, kalkıp da bebeği kucaklayıp biraz olsun gezdirmek isteyenlere kadar pek çok insan dikkati canlanıverir.** Bir bebek ağlamaya başladığında çevredeki insanlar ayrılmaya, psikolojiler belirginleşmeye, gece ile gündüz seçilmeye başlanır. Herkesin içindeki kuş uyanır, kanatlarını çırpır ve konacağı dalı seçiverir.

Nedense bir bebek ağlamaya başladığında, nedense böyle düşündüğümü bilmeden, nedense bilmek bile istemeden, **bir meleğin elinde bir gümüş çekiçle, insanı sabır örsünde çekiçlemeye başladığını hayal ederim.** Dilsizliğin bir dil olarak belirişini, insanın içindeki o hayat bulamacını durulamak, gurur ve hükümlürlük irinini sıyırmak için de başladığını var sayarım bir bebeğin ağlamaya başlamasını. Elbette gerekçesi ne olursa olsun, bir bebeğin, açlıktan, hastalıktan, yokluktan, soğuktan ve her tür sebepten dolayı ağlamasını hiç istemem.

Fakat bir bebek kendisine ağlamaz ki, insana ve topluma doğru ağlar. Kendi çaresizliğinden adeta negatif bir şiir çıkarır. Notasız ve hiçbir sazla icra edilemeyecek bir beste yapar. Hayat kazanının gururlu homurtusuna karıştırılan bir alev tuzu gibi giriverir. Dahası, belki de en çok bunun içindir bir bebeğin ağlaması; dünyada sessizlik diye bir şeyin de olduğunu, sükun diye bir şey dolaştığını aramızda onu da söylemek içindir. Çünkü bir bebeğin ağlaması bitince asıl dünya yeniden başlar. Sessizlik gece yağmış kar gibi sabah ışıtır. Dünya ne güzel dedirtir.

• **Ağlayan Çocuklar** (*Necip Fazıl*)

Kafesli evlerde ağlar çocuklar, Odalarda akşam olurken henüz. O zaman gözümün önünde parlar, Buruşuk buruşuk, ağlayan bir yüz. >	Ne zaman karanlık kaplarsa yeri, Başlar çocukların büyük kederi; Bakınır, korkuyla dolu gözleri: Ya artık bir daha olmazsa gündüz?
Gittikçe kesilir derken sedalar, Gece, bir siyah el gözümü bağlar; Duyarım, içime sığınmış ağlar, Bir ufacık çocuk, bir küçük öksüz...	

• **Çocuklar** (*Arif Nihat Asya*)

Çiçek açtıkça Evlerin saksıları Ba'zıları kız verir bize; Oğlan getirir ba'zıları... Ki bu ayrılıktan başlar Gelenlerin alınyazıları; >	Gitgide büyür, küçükken Bir öpücükle geçen acıları!
Ufacık dünyâlarının Bir meme doğularındır, bir meme batıları... Onlardan akşam yemekleri, Onlardan sabah kahvaltıları!	Birkaç yudumla -yeniden- uyurlar, Uyanırlarsa geceyarıları... Nineler, halalar, ablalar, teyzeler -Şimdiden- gönüllü dadıları...
İlk gülücükleri, gülüşlerin En tatlıları; Gitgide büyür, küçükken Bir öpücükle geçen acıları!	

• **Cennet Kokusu** (*Gültekin Sâmanoğlu*)

Oyaladık oğuluyla, kızıyla Yok “yürüdü”, yok “okudu” diyerek, Kırk yaşından sonra, ışık hızıyla Geçiverip giden yıllara, yandık. Nice acılara katlandı yürek, Zaman zaman şükürlerle uyandık. >	Derken, uzun vuran gölgenin sesi Gülüverdi, ağlamaklı gününde. Derken, bir yavru kuş: ay, bu da nesi?.. Yeniden başlattı yarım yüzyılı. Hesap-kitap, alt-üst oldu önünde: Sevgisi, boyuyla ters orantılı.
Kucaklar sevinçli, dualar içten; Yorgunluklar, yılgınlıklar tükendi. O tertemiz bakış, o körpecik ten: Filiz veren fidanımın dokusu. Zemzem ırmak oldu, melekler indi Derken, türüm-türüm Cennet kokusu...	

Oyun ve oyuncaklardan sonra hikaye ve masal kitapları okumaya başlayan çocuklar, babalarını bir masal kahramanı gibi görüp, onlar gibi olmaya özenirler. Çarpık bacaklı bir çocuk olarak Can Yücel, **bir devin ardından koşar gibi babasına yöneliş ve kavuşma arzusunu** şöyle anlatır:

<p>Hayatta ben en çok babamı sevdim. Karaçalılar gibi yerden bitme bir çocuk Çarpık bacaklarıyla -ha düştü, ha düşecek- Nasıl koşarsa ardından bir devin, O çapkın babamı ben öyle sevdim. ></p>	<p>Bilmezdi ki oturduğumuz semti, Geldi mi de gidici -hep, hepp acele işi!- Çağın en güzel gözlü maarif müfettişi. Atlardan bakardım nereye gitti, Öyle öyle ezber ettim gurbeti.</p>
<p>Sevinçten uçardım hasta oldum mu, 40'ı geçerse ateş, çağ'rırlar İstanbul'a, Bi helallaşmak ister elbet, diğ'mi, oğluyula! Tifoyken başardım bu aşk oy'nunu, Ohh dedim, göğsüne gömdüm burnumu.</p>	<p>En son teftişine çıkana değin Koştururken ardından o uçmaktaki devin, Daha başka tür aşklar, geniş sevdalar için Açıldı nefesim, fikrim, canevim. Hayatta ben en çok babamı sevdim."</p>

Kimisi yetim, kimisi öksüz, kimisi de hem yetim hem öksüz nice çocuklar, hayatın yükü ufacak omuzlarında geçim derdindedirler. Sivas'ta doğup büyümüş Yavuz Bülent Bakiler, Sivas'taki **kimsesiz ve yoksul çocukların hayat mücadelesini** anlatırken, onları bu hale düşüren yetişkinler adına utanmakta ve suçluluk duygusu hissetmektedir:

<p>Sivas'ta Ulu Camii avlusunda çocuklar Yalvaran gözlerle etrafa baka baka Açıyorlar küçük esmer avuçlarını -Emmilerim sadaka! Emmilerim sadaka! ></p>	<p>Hükümet konağının yanında biri Bir kemik kalmış bir deri 'Boya-cila yimbeş, boya-cila yimbeş' diye ağlıyor Ve daha fırça bile tutamıyor elleri</p>
<p>Garipler Pazarı'nda körpe çocuklar Yorgunluktan güzelim yüzleri al al... Öldüren bir çığlık dudaklarında: -Boş hamal boş hamal boş hamal...</p>	<p>Nane satan, su satan yetim çocuklar Şarkı söyleyemediler, güneşe, aya Biliyorum ne masal dinlemeye doydular Ne oyun oynamaya...</p>
<p>Bezirci'de, Yüceyurt'ta Altıntabak'ta... Çocuklar var incecik yüzleri nurdan Ama toz toprak içinde elleri ayakları Oyuncakları çamurdan...</p>	<p>Ve günahkâr çocuklar, suçlu çocuklar Mahkeme salonunda bakarım dizi dizi Bu suç bizim suçumuz, bu günâh bizim Affedin bizi.</p>
<p>Gökteki yıldızlar kadar sayısız Ah yurdumun kimsesiz ve yoksul çocukları Anladım farkımız yok koparılmış başaktan Alın bu gözleri benden, alın bu yüreği artık Utaniyorum yaşamaktan.</p>	

“Allah evlâd acısı göstermesin” diye sık sık dua eder ve temennide bulunuruz. Ekmeği mübârek biliriz; çünkü üzerinde çok büyük emek vardır. Tarla sürülecek, tohum ekilecek, buğday yetişecek, başaklar sararıp ekin yetince biçilecek, harmanda düven ile sürülecek, savrulup buğday ile saman ayrılacak, yıkanıp kurutulacak, değirmende öğütülecek, undan hamur karılacak, ekme yapıp tandır veya fırında pişirilecek. Tarladaki yeşil ekin biçilirse ot olur, tüm çaba mahvolur. Yunus Emre genç yaşta ölenleri “gök ekin”e benzetir:

“Bu dünyada bir nesneye
Yanar içim göynür özüm
Yiğit iken ölenlere
Gök ekini biçmiş gibi”

Sezai Karakoç'ın ifadesiyle ölüm, önüne geleni biçen “evrensel bir orak”tır.

Orhan Seyfi Orhon'un kanserden ölen kızı, ölümünden hemen önce, babasından "gidişine ağlamaması" konusunda söz istemiş, o da söz vermiş. Ama baba kalbi, o anda verdiği sözü tutamamış

ve kızı ile arasında geçen o son anları şiire dökmekten kendini alamamış. Aşağıdaki “**Vedâ**” şiiri, işte böyle bir acının ardından yazıya dökülmüş ve ölümsüzleşmiş:

Hani o, bırakıp giderken seni; Bu öksüz tavrını takmayacaktın? Alnına koyarken vedâ busemi, Yüzüme bu türlü bakmayacaktın? >	Hani ey gözlerim, bu son vedâda, Yolunu kaybeden yolcunun dağda, Birini çağırmak için imdada Yaktığı ateşi yakmayacaktın?
Gelse de en acı sözler dilime, Uçacak sanırdım birkaç kelime... Bir alev halinde düştün elime, Hani ey gözyaşım, akmayacaktın?	

“**Durun ve düşünün**” konulu bir e-postada, herkese ve özellikle sevdiğimizimize karşı sabrımız kalmadığında, harekete geçmeden önce biraz düşünmemiz tavsiye edilmektedir. Gerçi **öfkeli insan ağzını açar ve gözlerini kapar, hakikati görmez olur...**

Adam yeni kamyonuna bakmak için evinden çıktığında, üç yaşındaki oğlunun gayet mutlu bir biçimde elindeki çekiçle, kamyonunun kaportasını mahvettiğini görmüş. Hemen oğlunun yanına koşmuş ve çocuğun eline çekiçle vurmaya başlamış. Biraz sakinleşince oğlunu hemen hastaneye götürmüştü. Doktor çocuğun kırılan kemiklerini kurtarmaya çalıştıysa da, elinden bir şey gelmemiş ve çocuğun iki elinin parmakları kesmek zorunda kalmış. Çocuk ameliyattan çıkıp, gözlerini açtığında, bandajlı ellerini farketmiş ve gayet masum bir ifadeyle, Babacığım, kamyonuna zarar verdiğim için çok üzgünüm," demiş ve sonra babasına şu soruyu sormuş:

"Parmaklarım ne zaman yeniden çıkacak?"

İnsan hata yapar. Hepimiz hata yaparız. Hele çocuklardan yetişkin insan gibi davranmalarını beklemek ne kadar yanlış bir düşüncedir. Bazen öfkeyle ve düşünmeden yapılan şeyler, insanı sonsuza kadar rahatsız eder. **Tek ve tekrarlanamaz olarak yaşadığımız şu hayatta pişmanlıklar duymamak için her zaman ölçülü ve kontrollü hareket etmemiz gerekiyor.**

Anlık refleksle yapılan ve maalesef telafisi mümkün olmayan davranış sonucu meydana gelen ve insanı kahreden acı bir olay: Ünlü sunucu Cenk Koray'ın oğlu 19 yaşındaki Muzaffer Nihat Koray'ın bir barda çıkan kavgada burnu kırılmış, yediği dayağa ve eve geldiğinde babasının "Hastaneye gidelim" teklifine sinirlenip kapının camına kafa atmıştı. (Bir e-postada; babası tokat atmaya kalkınca, sakınma refleksiyle kafasını kapının camına çarptığını okumuştum). Cam parçalarının şah damarını kestiği Nihat, hastane yolunda babasının kucagında ölmüştü. Bu dayanılmaz acıya Cenk Koray'ın yazdığı “**Oğula Sesleniş**” şiiri:

“Sizin hiç canlı canlı kolunuzu kestiler mi?
Hiç elinizi uzattınız mı ocakta yanan ateşin üzerine?
Demir tokmakları, başınıza başınıza
indirdiler mi iri yarı adamlar?
Gözü dönmüş birileri kırdılar mı parmaklarınızı?
Tel örgülere takıldı mı sırtınız yerlerde sürünürken?
Birisini gelip kolunuzu kıvırdı mı arkaya,
zorlayarak "çat" diye kırıpverdi mi?
Çaresizlik denilen; çaresi bulunmayan tek gerçek,
sarıldı mı boğazınıza?

.....

İşte bunların hepsi bir anda, benim başıma geldi.

**19 yıl babalık etmeye çalıştığım, Allah'ın bana emaneti,
canım, gülüm, hayatım, her şeyim, bir tanem,
sebeb-i hayatım, evladım, oğlum Nihad, 3 dakika içinde
yok olası kollarımın arasında ölüp gitti.**

Yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Kapının camı şahdamarını kesmişti.

Fıskiye gibi kan fışkırıyordu.

Kan fışkırıyordu,

umutlarım, istikbalim, hayatım yerlere dökülüyordu.

Bana yakın durması gereken ölüm, beni ölmeden öldürüyordu...

Bugün senden ayrılmış tam 1 yıl oldu.

365 günün, bir tanesinde bile seni göremedim, elini tutamadım,
yanağını öpemedim, bağıma basıp sıkı sıkı sarılamadım.

Evde tek başıma otururken, kapıda anahtar dönmedi
ve sen içeriye girmedin.

Bir tek gece odanın ışığı yanmadı.

.....

Günler geçiyor arslanım.

Her geçen dakikayı beni sana

yaklaştırdığı için seviyorum.

Eskiden nasıl üzülürdüm

zaman geçiyor, birgün senden ayrılacağım diye.

Ama şimdi her şey tersine döndü...

Her şeye tahammül edebiliyor insan.

Allah böyle bir sabır vermiş kullarına.

Ama tahammülü mümkün olmayan bir tek şey var.

Senin sevginden mahrum olmak.

Bunu hissedememek.

İşte ölmeden bu öldürüyor insanı.”

- **Çocuk Terbiyesi İle Alâkalı Bazı Yanlışlar** (*Turgut Akyüz*)

Kendi Çocuğunu Kusursuz Görme: Çocuklarımızı seviyoruz. Tabi ki de onlara güvenip arkasında olacağız. İyi huylarını destekleyeceğiz. Ama onları hatasız görmek yanlıştır. **Benim çocuğum asla yapmaz diye düşünmek, yanıltıcıdır.** İnsan bu. Hatasız olmaz. Tabi ki insanların hatalarını ifşa etmek ya da yüzlerine vurmak ya da geçmişteki hatalarını sürekli gündeme getirmek de yanlıştır. İnsanın kendi nefesine güvenmesi doğru olmadığına göre başkalarına güvenmesi asla akıl kârı değildir.

Biz İyi ve Bilgili İsek Çocuklarımız da Bizim Gibi Olur Zannı: Ahlak, terbiye ile olur ve takip ile korunur. İlim de öğrenmekle olur. **Çocuklar, kendi kendilerine ahlaklı ve ilim sahibi olamazlar.** İnsan, emek ister; emekle yetişir. Canlılar içinde en geç yürüyen ve en geç öğrenen varlık, insandır.

Çocuğun Terbiyesinden Başkasını Sorumlu Tutma: Çocuğun terbiyesinden birinci derecede aile sorumludur.

Çocuklarını Başkaları İle Kıyaslama: İnsanın, kendi hayatını da başkaları ile kıyaslaması yanlıştır. Her insanın kendine özgü bir hayatı, imkânları, davranışları ve kabiliyetleri vardır. Aileye düşen, bu kabiliyetleri keşfedip geliştirmek ve çocukları ona göre yönlendirmektir.

Kendi Hayallerimizi Çocuklarda Gerçekleştirme: Aslolan, çocukların kendi huy ve kabiliyetlerini keşfetmektir. Yoksa biz, kendi yapmak isteyip de beceremediklerimizi çocuklarımızda gerçekleştiremeyiz. Bu yanlıştır. Fakat bu durum, çocuklarımızı başıboş bırakacağımız anlamına gelmez. Sadece **kabiliyetlerine göre onları yönlendirmek** ve takip etmek yeterlidir. Sonuç ise kaderde yazılana göre olacaktır. Biz sonuçtan mesul değiliz; gayretten mesulüz.

Aşırı Koruyuculuk: Çocuklarımızın sorumluluk almalarına, hayatın zorluklarına alışmalarına engel olmak ve onların her istediğini yapmak; iyilik değil kötülüktür. Çocuklara sorumluluk yüklenmelidir. Hayatın zorlukları öğretilmelidir. Dünyanın imtihan olduğu gösterilmelidir. Onların istediği her şeyi yapmak, sadece nefislerinin aşırılığına sebep olacaktır.

Çocuklarının Büyüdüğünü Kabul Etmeme: Çocukların bir gün büyüüp anne-baba olacağını kabul etmek gerekiyor. Başka sorumluluklar alacaklarını da bilmek gerekiyor. “Aa benim

çocuğum ne zaman büyümüş”, “bana göre o hâlâ çocuk” gibi ifadeler uygun değildir. Onlar büyüyecekler ve belki de bizden daha üstün insanlar olacaklar. **Onlar bize sadece emanettir.** Allah müsaade ettiği için onlara anne-babalık yapabiliyoruz ve Allah’ın emri gereği onlardan sorumluyuz.

Kendini Çocukları İçin Feda Etme: Anne-baba olarak tabi ki sorumluluklarımız vardır. Ama bu, onların uğruna kendimizi ihmal etmemizi, kendi haklarımızı ve Allah’a karşı olan görevlerimizi terk etmemizi gerektirmez.

Benim Yüzümden Oldu ya da Benim Sayemde Oldu Zannı: Çocuklarımız, biz iyi terbiye ettiğimiz için iyi olmaz. Biz ihmal ettiğimiz ya da kötü olduğumuz için kötü de olmazlar. **Hidayet Allah’tandır.** İnsanın hidayeti kendinde görmesi, caiz değildir. Onlar, kaderlerine göre iyi ya da kötü insan olurlar. Biz, terbiye etmekle sadece kendimizi kurtarıyoruz; onları değil. İhmal etmekle de kendimize yazık ederiz.

- **Çocuklar** (*Yavuz Bülent Bâkiler*)

Sevgiyle büyüyor bütün çocuklar Ben çocuklarla büyüyorum Yarı çıplaksa eğer çocuklar sokaklarda İpek böceklerini sevmiyorum. >	Birisi bir çocuğun kalbini kırıyorsa Çocuklar ağlıyorsa, hıçkırıyorsa Birden bütün vazolar paramparça oluyor Alıp başımı gidiyorum.
Bütün bahçelerimiz onlarla güzel Salıncaklarla güzel baharda dallarımız Çocuklar uyanıksa geceyarılarında Olmaz olsun diyorum masallarımız.	Bir gurbet akşamında yapayalnızsam Türküler söylüyorsam içimden uzun uzun Bana çocuklarımın gözlerini getirin Ateş böceklerini istemiyorum...
Ben ki bir çocuk sesine, bir çocuk gülüşüne Ceylan yürekleriyle sevdalanıp gidenim Sizin olsun yeryüzünün en güzel çiçekleri Çocukların nur gibi elleri benim.	Çocuklar çocuklar sonsuz aydınlık Hadislerdeki güzellik, ayetlerdeki huzur... Öldüğüm gün beni binlercesi gülerek Eğlenerek, oynayarak götürseler ne olur?

- **Cesur ve izzetli çocuk yetiştirme kılavuzu** (*Abdülaziz Kırınşal*)

Bak evladım! Peygamberimiz (s.a.s) buyuruyor ki, “**İstedığın zaman, kimseden değil, sadece Allah’tan iste. Yardım dilediğin zaman da, sadece Allah’tan dile.** Şunu bil ki, şayet bütün insanlar, sana bir fayda sağlamak için bir araya gelseler, Allah’ın senin için yazdığımın, takdir ettiğinin dışında bir fayda veremezler. Aynı şekilde, sana bir zarar vermek için toplansalar, Allah’ın senin için yazdığından, takdir ettiğinden başka bir zarar dokunduramazlar. Bil ki, Allah’ın seninle ilgili yazdığımı hiç bir şey engelleyemez. Allah’ın yazmadığını da kimse yapamaz. **Bil ki, sabırla beraber zafer, sıkıntıyla beraber rahatlık ve zorlukla beraber kolaylık vardır.**” (*Tirmizi*)

İşte bu yüzden evladım! Ömrün boyunca **asla zulme, zalimlere ve haksızlığa boyun eğme!** Emperyalistlerden, Siyonistlerden, onların işbirlikçilerinden, tanklarından, toplarından, uydularından, borsalarından, ekonomilerinden ve tehditlerinden asla korkma!

Âlemlerin Rabbi olan Allah’ın küçücük Ebabil kuşlarıyla zamanın süper güçlerini, fil ordularını nasıl yere serdiğini unutma! Bir sinekle Nemrud’u ve onun zulüm düzenini nasıl yerle bir ettiğini, bir örümcek ağıyla mağarada Peygamberini nasıl koruduğunu sakın aklından çıkarma! Hz. İbrahim’in ateşten nasıl kurtulduğunu, Hz. Musa’nın önünde denizlerin nasıl yarıldığını, Hz. Yunus’un balığın karnından nasıl kurtulduğunu, Hz. Yusuf’un kuyudan ve zindandan nasıl çıktığını asla unutma evladım!

Bak evladım! Peygamberimiz (s.a.s) buyuruyor ki, “**Hakkı söyleyin, korkmayın!** İnsanların korkusu sizi hakkı söylemekten men etmesin! Hakkı söyleyin, çünkü hakkı söylemek, ecelinizi size yaklaştırmadığı gibi, rızkınızı da sizden uzaklaştırmaz.” (*Et-Terğib Ve’t-Terhib*)

İşte bu yüzden evladım! Ömrün boyunca **kula kulluk etme! Malın, makamın, paranın önünde eğilme!** Rızkımı kaybederim korkusuyla Hakkı söylemekten, Hakkın safında durmaktan, Hakkı savunmaktan asla çekinme! Bil ki en büyük ibadet, Hakkı mudafaa etmektir...

Makam sahipleriyle, para sahipleriyle, güç sahipleriyle ilişkilerine ve konuşmalarına dikkat et! Gün gelir makam sahiplerine “doğrudur efendim!”, para sahiplerine de “siz nasıl arzu ederseniz efendim!” demek zorunda kalabilirsin. Asla yarıdakçılık ve yalakalık yapan şahsiyetsizlerden olma. **Daima izzetini ve onurunu muhafaza et.** Unutma evladım! Her makam geçer, her mal tükenir, geride ne izzetin ne de onurun kalır...

Başkalarının çıkaracağı makamlara çıkma ki, başkaları tarafından indirilmeyesin. Başkalarının verdiği mala tamah etme ki, başına kakılıp geri alınmasın. Başkalarının itibarının gölgesinde yuvalanma ki, onun itibarı yıkılınca senin de yuvan yıkılmasın...

Bak evladım! Peygamberimiz (s.a.s) buyuruyor ki, “**Kim insanlar kızsza bile Allah’ın rızasını gözetirse, insanlardan gelen sıkıntılara karşı Allah ona yeter.** Kim de Allah’ın güvenmesini göze alarak insanların rızasını tercih ederse, Allah, onu insanlar eline bırakır.” (Tirmizi)

İşte bu yüzden evladım! Her daim Allah’ın rızasını tercih et. Çünkü Allah’ı razı edersen insanlar da senden razı olur. Unutma evladım! **Allah’ı razı edemedikten sonra bütün insanlar senden razı olsa neye yarar.** İnsanları razı etmek için çırpınıp durma. Gün gelir bir eksiğin, kırk yıllık emeğini siler atar insanların gözünde.

İşte bu yüzden, kimseye eyvallah etme Evladım! **Sen hak bildiğin yolda yürümeye devam et.** Kalplerin de, malların da, makamların da sahibi Cenâb-ı Allah’tır...

Unutma evladım! Ne ecelinden ne de rızından kaçabilirsin. Sen yürümeye devam et. Vakti zamanı gelince onlar gelir bulur seni...

- **Kızıma (Aşık Veysel Öksüz)**

Bu dünya geçit yeri Çift kapılı han kızım Kurulduğundan beri Geçiyor kervan kızım >	Gençlik bahar gibidir Emeksiz meyve verir Bunun kadrini bilir Sahibi irfan kızım >	Akıl gençlik ve sıhhat Büyük devlet hakikat Elde iken bu fırsat Ukbayı kazan kızım
Bizden evvel gelenler Gittiler birer birer Gelen gidermiş meğer Ölürmüş doğan kızım	İnsan ömrü muazzez Geçen gün geri gelmez Allah aşığı ölmez Ebedi inan kızım	Aleme ibretle bak Gafillerden dur uzak Alını açık kalbi pak Olmalı insan kızım
Bir şeyden etme nefret Hepsinde var bi hikmet Hoş görmeye gayret et Eyleme isyan kızım	Bir gölgedir bu alem Her şeyin sonu adem Tefekkür et dem be dem Unutma aman kızım	Olma dünya talibi Bu his öldürür kalbi Tekdir mülkün sahibi O’nundur cihan kızım
Oyuncaktır mal para Gönül verme onlara Durma Allah’ı ara Bulur arayan kızım	Olacak neyse olur Her şey yerini bulur İnananlar kurtulur Kederden gamdan kızım	Kalbe hiç koyma keder Hak aşkı kıl rehber Allah her zaman eder Bizi imtihan kızım
Taklit etme kimseyi Bilerek yap her şeyi Unutma hiç gayeyi Bir an bir zaman kızım	Şekle hiç verme değer Manaya eyle sefer Hak indinde muteber Olan şey iman kızım	Hiç kimseye tutma kin Ne incit ne de incin İyilik yap HAK için Buldukça imkan kızım
Tok gönüllü, tok gözlü Manalı, güzel sözlü Her zaman güleryüzlü Olur Müslüman kızım	Dinleme boş kelamı Bil helali, haramı İyi anla islamı Geçmeden devran kızım	Mesneviyi çok oku Kur’anın bir şerhi bu Manada yok hududu Hak dostu yazan kızım
Dünyayı bir rüya bil	Öz ve kısa söyledim	Bir şeyim yok öksüzüm

İyi düşün kıl tahlil Çünkü burası değil Bizlere vatan kızım	Zaten o anlar dedim Bu sözleri eyledim Sana armağan kızım	Dünyayı görmez gözüm Sensin varlığım, özüm Bedenimde can kızım
---	---	--

- **Peygamberimizin çocuk sevgisi** (*Prof. Beyza Bilgin*)

Peygamberimizin Hz. Hatice ile evlenmesinin ilk yılında bir erkek çocuğu doğmuştu. Adını **Kasım** koymuşlardı. İki yıl yaşayan Kasım, bir gece aniden ateşlenmiş, sabahleyin de ölüvemişti. Peygamberimizin **yetim** (babası ölmüş) **ve öksüz** (annesiz) **büyümüş** olmasının acısına böylece bir de evlât acısı eklenmişti. Bu olaydan sonra onun, azatlı kölesi Zeyd ile sevgili amcası Ebû Tâlib'in oğlu Hz. Ali'yi evlât edinmiş olduğunu öğreniyoruz. Kendilerinin daha sonra iki oğulları daha olmuşa da onlar da yaşamamıştır. Sadece kızları yaşamışlardır.

Peygamberimizin kızları, sırası ile **Zeynep, Rukiye, Ümmü Gülsüm ve Fatıma**'dır. Rukiye ve Ümmü Gülsüm, Peygamberimizin amcası Ebû Leheb'in oğulları ile evlendirilmişlerdi. Müslümanlığın ortaya çıkması ile birlikte Ebû Leheb, oğullarına baskı yaparak eşlerini boşatmıştı. Hz. Osman ile evlendirilen Rukiye pek genç bir yaşta ölmüş, Peygamberimiz bunun üzerine diğer kızı Ümmü Gülsüm'ü Hz. Osman'la evlendirmiştir. Bu sebeple Hz. Osman'a **“iki nur sahibi” (zunnûreyn)** lâkabı verilmiştir. Ne yazık ki Peygamberimiz bu kızının ölümünün acısını da yaşamıştır.

Fâtıma Medine'ye hicretten sonra Hz. Ali ile evlenmiştir. **Fâtıma, Peygamberimizin arkasında kalan tek evlâdı olmuş, onun ölümünden sonra altı ay daha yaşamıştır. Peygamberimizin soyu, bu kızından olan torunları ile devam etmiştir.**

Peygamberimizin Medine'deki hayatında sadece bir tek erkek çocuğu olmuştur. Adını **İbrahim** koymuşlardır. İbrahim de uzun ömürlü olmamış, bebekken ölmüştür. Enes şöyle anlatmıştır: “... çocuğu Allah'ın elçisinin kucagında can çekişirken görmüştüm. Allah'ın elçisinin gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Bana şöyle dedi:

‘- **Göz ağlar, kalp hüzünlenir, dilimiz ise Rabbimizin razı olacağından başka bir kelime söylemez.** Ey İbrahim, vallahi, biz senin ayrılığından dolayı gerçekten pek hüzünlüyük, pek kederliyiz!..’ (*Müslim*)

Bir kadın, ölen çocuğu için aşırı derece ağlayıp dövünürken Peygamberimiz onu teselli etmişti. Kadın henüz Peygamberi şahsen tanımadığı için, **“Senin çocuğun ölmedi ki, sen bu acıyı bilemezsin!”** deyip çekilmişti. Evlât acısı gibi acıların en büyüğünü tatmış olan kimseleri Peygamberimiz şu sözleri ile teselli etmiş ve ümitlendirmiştir: “Yemin ederim ki sen kendini çok sağlam bir duvar ile cehennemden korumuşsundur!” (*Müslim*)

İnsanlar arasında yaygın kanaat, soyun, âile adının erkek çocuk yolu ile devam edeceğidir. Önemli olan evliliklerin sağlam temeller üzerine kurulmasına dikkat edilmesi, âile mutluluğunun ve seviyesinin korunmasına çalışılması, çocukların iyi yetiştirilmesidir. **Peygamberimizin soyu, Hz. Fâtıma'dan devam etmiştir. Kabilesi onun erkek çocuklarının yaşamamış olmasını aleyhine bir durum olarak kullanmak istemişler ve ona soyu kesik anlamında “ebter” demişlerdir.** İslâm Peygamberinin soyunun kız evlât yolu ile devam ettirilmiş olmasının şüphesiz mü'minler için uyarıcı işaretleri vardır.

Üç büyük ablasının genç yaşta ölümü Fâtıma'yı tek evlât olarak bırakmıştı. Peygamberimizin Fâtıma'ya davranışı hakkında Hz. Ayşe şöyle söylemiştir: **“Sözünde sohbetinde Allah'ın elçisine Fâtıma'dan çok benzeyen kimseyi görmedim.** Fâtıma babasının yanına girdiği zaman, Allah'ın elçisi ayağa kalkar, ona merhaba der, onu öper ve kendi yerine oturturdu. Allah'ın elçisi de Fâtıma'nın evine girdiği zaman, Fâtıma kalkar, ona merhaba der, onu öper ve kendi yerine oturturdu.

Allah'ın Elçisi'nin vefât etmiş olduğu hastalığı sırasında Fâtıma O'nun yanına geldi de, Allah'ın elçisi yine onunla merhabalaştı, onu öptü ve ona yavaşça birşeyler söyledi. Fâtıma bu sözler üzerine ağladı. Sonra ona yine yavaşça birşeyler söyledi, bu defa Fâtıma güldü. Allah'ın Elçisi'nin vefatından sonra Fâtıma bana şöyle dedi: “Babam bana dedi ki: ‘Ben ölüyorum!’ Ben bu söze ağladım. Sonra dedi ki: **‘Benim arkandan, âilemiz içinde bana en erken kavuşacak olan sensin!’ Ben bu habere sevindim ve güldüm.**” (*Müslim*)

Fâtıma, Peygamberimizden sonra ancak **altı ay** yaşamıştır.

- **Resûl: Örnek Şahsiyet** (*Celaleddin Vatandaş*)

Resûlullah, çok iyi ve çok müşfik bir babaydı.

Resûlullah, Bedir savaşı için Medine'den ayrıldığı zaman kızı **Rukayye** ağır hastaydı. Medine'ye döndüğü zaman kızının vefat ettiğini duydu. Doğruca kızının mezarına gitti. Sessizce gözyaşı döküp, dua etti.

Mekke'deki diğer kızı **Zeyneb**'in Medine'ye hicretiyle çok sevindi. Rukayye'yi kaybetmesinin üzüntüsünü Zeyneb'e kavuşmasının sevinciyle bastırmaya çalıştı. Ancak bu sevinci uzun sürmedi. Yolculuk sırasında Mekkeli bazı serserilerin saldırısına uğradığı için deveden düşüp yaralanan ve düşük yapıp çocuğunu kaybeden Zeyneb'in sağlığı bozulmuştu, vefat etti.

Ümmü Gülsüm'ün ölümcül hastalığı, ölümü ve kabre konuluşu sırasında da ağladı. **Fâtıma hariç, çocuklarının tamamının ölüm acılarını yaşamış bir baba olarak gönlü hep acı ve ıstırapla doluydu.** Diğer çocuklarını kaybedince bütün sevgisini Fâtıma'ya ve torunlarına yöneltti.

Medine'den ayrılacağına kızına muhakkak uğrar, gönlünü alır, torunlarını severdi. Dışardan Medine'ye döndüğünde önce mescide gidip namaz kılar, sonra kızına uğrayıp halini sorar, hatırını alır ve ondan sonra kendi evine giderdi.

Fâtıma ile Ali'nin ilk çocukları doğduğunda, yiğit bir savaşçı olan Ali, oğluna '**Harb**' ismini vermek istedi. Resûlullah isimler konusunda hassastı. Kan, kin, şiddet, kötülük, felaket çağrıştıran isimlerden hoşlanmazdı. Bu nedenle Ali'nin seçtiği ismi beğenmedi. Anne ve babanın iznini alarak doğumuna çok sevindiği torununa kendisi isim verdi. Önce torununun kulağına ezan okudu ve o güne kadar Araplar arasında hiç rastlanmayan '**Hasan**' ismini torunu için seçti. Fâtıma'dan olan ikinci torunu için de yine Araplar arasında daha önce hiç kullanılmamış '**Hüseyin**' ismini seçti. (*hasan: güzel, iyi ve hayırlı iş; hüseyin: küçük sevgili*)

Resûlullah torunlarını çok severdi. Bu sevgisini de her zaman, herkesin yanında açığa vururdu. Resûlullah'ın torununu sevip, öptüğünü gören bir bedevi "Siz çocuklarınızı böyle sevip, öper misiniz? Halbuki biz çocuklarımızı hiç sevip, öpmeyiz" diyerek şaşkınlığını belirtmişti. Ama Resûlullah'ın cevabı düşündüğü gibi olmadı: "**Allah senin kalbinden merhamet ve sevgiyi çekip aldıysa, ben sana ne yapabilirim!**" Yine aynı şekilde, torunu Hasan'ı öptüğünü gören bir kişinin 'Benim on çocuğum var. Ama şimdiye kadar bir tanesini bile öpmedim' diyerek şaşkınlığını ifade etmesi üzerine, "**Merhamet etmeyene merhamet edilmez**" karşılığını verdi. (*Buharî*)

O sadece bir dede olarak değil, aynı zamanda bir peygamber, bir komutan, bir devlet başkanı olarak Zeyneb'ten olma kız torunu Ümâme'yi sıklıkla omzunda taşır, beraberinde mescide getirir ve namaz sırasında omzuna, sırtına çıkmasına engel olmazdı.

Birgün minberde Müslümanlara hitap ediyordu. O sırada **torunları Hasan ve Hüseyin'in düşe-kalka mescide girdiklerini gördü. Hemen konuşmasını kesip minberden indi ve gidip torunlarını kucağına alarak yanına oturttu.** (*Tirmizî*)

Torununu mescide getirdiği bir gün secdeyi fazlasıyla uzatmıştı. Cemaati oluşturan müminler vahiy geldiğini sandılar ve secde halinde beklediler. Namazı bitirince merakla sordular: "Ey Allah'ın Resûlü! Vahiy mi geldi?". "Hayır, dedi, **secde sırasında torunum omzuma bindi. Onun inmesini beklediğim için secdeyi uzattım.**" (*Ahmed, Neseî*)

Resûlullah sadece kendi çocuklarına değil, diğer çocuklara karşı da sevgi ve şefkat doluydu. Küçük bir çocukken Resûlullah'ın yanında kalmaya başlayan ve on yıl Resûlullah'la birlikte olan **Enes b. Mâlik**'in tanıklığı şöyledir: "**Çoluk çocuğa karşı Resûlullah'tan daha şefkatli birini görmedim (Müslim)**", "**Kendisine on yıl hizmet ettim, bana bir kez olsun 'öf' bile demedi (Buharî)**".

Birgün sabah namazını kıldırırken birinci rekatta uzunca bir sûre okumasına rağmen, **ağlayan bir çocuğun sesini duyunca ikinci rekati çok kısa tutarak namazı bitirdi.** Çocuğun ağlamasına dayanamadı. (*Buharî*)

- Yavuz Bülent Bakiler "**Yalnızlık**" kitabında, bekârlığa veda edip, çoluk-çocuk sahibi olma arzusunu dile getirir:

"Bekârim.

Beklemez yolumu penceresinde karım.

Ne bir türkü duyarım bekâr odamda ince

Ne dağınık eşyama değer bir kadın eli
Ne olurdu her akşam eve gelince
Masal gözlü bir çocuk “Baba” deseydi.”

- **Orda Bir Çocuk... Burda Ben** (Yavuz Bülent Bakiler)

Bir ana gülümserken yorgun ve güzel... Yüreği müjdelere tüy gibi hafiflerken Orda, bir çocuk doğar sınımsız dünyamıza Burda ben... >	Dal nasıl, yaprak nasıl, ekin nasıl büyürse Toprak nasıl uyanırsa bir incecik yağmurdan Orda bir çocuk büyür yumak yumak bir nurdan Burda ben...
Koştığı, atladığı, durduğu, uzandığı Düşüp kaldığı yerlerde gözbebeğim var Orda, toz-toprak içinde bir çocuk ağlar Burda ben...	Ne oyun oynamak ister, ne uyku, ne su... Ne elişi resimleri gönlünü alır. Orda, bir uzak evde, bir çocuk yetim kalır Burda ben...
Dokunsam, martı gibi uçup gidecek sanki Solgun yüzü bir avuç kar... Orda, bir gece yarısı, bir hasta çocuk sayıklar Burda ben...	Birdenbire uyanır bir ana uykusundan Sapsarı bir korkuyla bakakalır nefessiz Orda, sabaha karşı bir çocuk ölür sessiz Burda ben...

- **Bir kıza durmadan çirkin olduğunu söylerseniz gerçekten çirkinleşir; çünkü üzüntü çirkindir; alınganlık ise beceriksiz;** bunların izleri de pek öyle kolay kolay yok olmaz. İnsan denen bitki ancak ve ancak uygun kanıların ortasında gelişir. Bunun için de **anne sevgisi** her zaman iyidir demek lâzım; **inanır, güzelliği, zekâyı teşvik eder, iyiliği ise daha çok;** henüz belirmiş olan tomurcukları meydana çıkarıp onlara gerektiği şekilde bir yön verir. Kem gözler ise tıpkı ayaz gibi bu tomurcukları soldurur. (Alain, *Söyleşiler II*)
- **Çocuğa durmadan, yalancı, tenbel, yaramaz olduğunu söylersiniz; ama dikkat edin, bu sözlerinizi sakın, aranızda imzalanmış bir çeşit mukavele olarak kabullenmesin;** öyle bir mukavele ki, hükümleri gereğince siz, inanmamak, gözetlemek ve cezalandırmak yetkisini haizsiniz, o da elinden geldiği zaman sizi kandırmağa, istediğini yapmaya, hiç olmazsa tehlikeyi göze alarak bunları denemeğe mezundur. **Tehdit zaten kayıtlı şartlı müsaade** gibi bir şeydir. Hani şu: “Yakalarsam seni...” sözü var ya, işte o; arkasından da savaş başgösterir. (Alain, *Söyleşiler II*)
- Büyükler hiçbir zaman çocuklarla oynamağa kalkmamalı; bana öyle geliyor ki çocuklara karşı en doğru hareket tarzı, sanki yabancı bir toplumdanmışız gibi terbiyeli ve çekingen davranmaktır. Bir çocuk kendi yaşındaki çocuklardan ayrı düştü mü en iyi oyunu tek başına oynar.
Bir ağabeyle konuşmak her zaman güçtür, bir baba ile imkânsızdır; başka yaşta bir yabancı ile daha doğaldır; yazı ya da fen bilgisi ya da edebiyat öğretmeni ile daha doğaldır, çünkü **öğretmen ayrılıkları duyar ve kollar; kardeşle baba ise yaklaşmak, anlaşmak isterler; amaçlarına ulaşmayınca da kızarlar.** Sonunda da öğretmen, çocuk milleti ile ana baba milleti arasında elçi ve arabulucu halini alıverir. (Alain, *Söyleşiler III*)
- Şâir Abdülhak Hamid:
“Çocuğa kim demiş küçük bir şey
Bir çocuk belki en büyük şey”
diyerek, çocuğun istikbalde kazanabileceği ehemmiyeti anlatmak istemiştir.
- Öğretmenin evsafını en güzel bir şekilde özetleyen büyük millî şâir Mehmed Âkif Bey der ki:
**“Muallim diyen olmak gerektir imanlı
Edebli, liyâkatlı sonra vicdanlı
.....**

**Muallim ordusu derken çekirge orduları
Çıkarsa ortaya artık, hesap edin zararı.”**

- Bugün, mektep ve hocadan başka, çocukların terbiyesi bakımından devletin kontrolü altında bulunduracağı müesseseler vardır ki, bunlar **sinema, tiyatro, radyo, televizyon ve basındır**. Benimsenmiş **millî bir şuurla devlet bu müesseseleri eline almazsa**; en iyi hocanın, en mazbut ailenin emekleri boşa gider.
Bir milletin en mühim meselesinin **çocuk** olduğu hiçbir zaman unutulmamalıdır. (*Mâhir İz*)
- Kendine hakim olamayıp **insanın yüzüne tokat atmak** caiz değildir. “Çünkü vücudun güzelliğini kendisinde toplayan bir uzva vurmak tehlikelidir ve **insanın yüceliğine hakârettir.**” (*Yusuf El-Kardâvî, İslâm’da Helâl ve Haram*)
- Turfanda (mevsimin başında daha yeni çıkmış) bir meyveyi eve getirdiğinizde **önce kız** çocuklarına, ondan sonra erkek çocuğunuza verin. Zira **kız çocuklarının kalbi daha rikkatlidir** (ince duygulu ve naziktir), çabuk kırılır. (*İbrahim Hakkı, Marifetname*)
- Ekinlerin birden boy atışları
Havada dönen kuşlar
Neden bir hoş eder insanı
Çocuklarda o bakışlar (*Subutay Hikmet*)
- **Allah diyor ki: `Geçti gazabımı rahmetim!**
Bir merhamet heykeli mahzun bakışlı yetim... (*Necip Fazıl*)
- **Yüzünde son gülümseme kaybolurken çocukların**
- İnsana veda! (*Erdem Bayazıt*)
- **Çatlayacak yalının çelik kabuğu**
Sizin bahçenizde büyüyecek imanın güneş yüzlü çocuğu. (*Erdem Bayazıt*)
- **Gökyüzü Bahçesinde** (*Mustafa Rûhi Şirin*)

Gökyüzü bahçesinde Gökyüzü çiçekleri Aydede masal söyler Uyuyan çocuklara	Gökyüzü bahçesinde Gökyüzü çiçekleri Yıldızı selâm yollar Uyuyan çocuklara	Gökyüzü rüyâ ülkesi Bahçesinde büyüyor Gökyüzü çiçekleri Gökyüzü çiçekleri Bizlere ninni söyler Her şey göklerde güzel Uçan kuş yalvaran el Huzur var göklere gel Gökyüzü bahçesinde
--	---	--

- **Çocuklar Sevgicedir** (*Mustafa Rûhi Şirin*)

Dünya anne kuağı Çocuklar yeşil boncuk Açılır gül tomurcuk Yeryüzü bahçesinde	Arzuları gülcendir Acıları tatlıdır Sevinçleri yücedir Çocuklar sevgicedir	Rüyâ gibi düşleri Donatır çiçek çiçek Yeryüzü bahçesinde Saçılır gül tomurcuk
--	---	--

Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

- **Kim üç kız çocuğunun geçimini üstlenir, onları terbiye edip evlendirir ve onlara güzel davranırsa, ona cennet vardır.** (*Ebû Dâvûd*)

Hazır bulunanlardan biri:

-“İki kız olsa da mı? ya Resûlallah!” dedi. Peygamber:

-“İki kız da (aynı hükümdedir)” buyurdu. (*İmam Ahmed*)



Biricik kızımın üç kızı

- Bir oğlum oldu. Onu Peygamber’e (sav) getirdim. Adını İbrâhim koydu ve bir **hurmayı ezip yumuşatarak ağzına verdi**. Daha sonra (hayırlı ve) bereketli olsun diye dua edip çocuğu bana geri verdi... (*Buhârî*)
- Muhakkak ki siz kıyamet günü isimlerinizle ve babalarınızın isimleriyle çağrılacaksınız. O hâlde (çocuklarınıza) **güzel isimler koyun**. (*Ebû Dâvûd*)
- Allah’ın en çok sevdiği isimleriniz Abdullah ve Abdurrahman’dır. (*Müslim*)
- Fâtıma onu dünyaya getirdiğinde, Ali’nin oğlu Hasan’ın kulağına Resûlullah’ın (sav) namaz ezanı gibi **ezan** okuduğunu gördüm. (*Tirmizî*)
- Resûlullah (sav) (torunu) Hasan için **akıka** olarak bir koyun kurban etti ve ‘Fâtıma, onun başını traş et ve saçının ağırlığı kadar gümüşü sadaka olarak ver’ buyurdu. (*Tirmizî*)
- Her doğan fitrat üzere doğar. Sonra anne babası onu Yahudi yahut Hıristiyan veya Mecûsî yapar... (*Buhârî, Müslim*)
- **Hiçbir anne baba, çocuğuna güzel terbiyeden daha kıymetli bir bağışta bulunmamıştır**. (*Tirmizî*)
- **Çocuklarınız arasında adaletli davranın**, çocuklarınız arasında adaletli davranın! (*Ebû Dâvûd*)
- Nu’mân b. Beşîr anlatıyor: “Babam servetinin bir kısmını bana bağışladı. Bunun üzerine annem, ‘Allah Resûlü (sav) şahit olmadıkça ben (bu işe) razı değilim’ dedi. Babam, bana yaptığı bağışa şahit olmasını istemek üzere Hz. Peygamber’in (sav) yanına gitti. Resûlullah (sav) ona, ‘Bunu bütün çocuklarına yaptın mı?’ diye sordu. Babam, ‘Hayır.’ diye cevapladı. Bunun üzerine Resûlullah (sav), ‘Allah’tan korkun, **çocuklarınız arasında adaletli olun!**’ buyurdu. Babam da geri döndü ve bağışından vazgeçti.” (*Müslim*)

Kur’ân-ı Kerîm’den âyetler:

Onlar, “Ey **Rabbimiz! Eşlerimizi ve çocuklarımızı bize göz aydınlığı kıl** ve bizi Allah’a karşı gelmekten sakınanlara önder eyle” diyenlerdir. (*Furkân, 25/67*)

49. Göklerin ve yerin mülkü (hükümranlığı) Allah’ındır. O, dilediğini yaratır. **Dilediğine kız çocukları, dilediğine erkek çocukları verir**.

50. Yahut o çocukları erkekler, dişiler olmak üzere **çift verir**, dilediği kimseyi de **kısır yapar**. Şüphesiz O, her şeyi hakkıyla bilendir, hakkıyla gücü yetendir. (*Şûrâ, 42/49-50*)

8, 9. **Diri diri gömülen kız çocuğunun, hangi günahtan ötürü öldürüldüğü** sorulduğu zaman, (*Tekvîr, 81/8-9*)

Mallarınız ve çocuklarınız ancak birer imtihandır; Allah katında ise büyük bir mükâfat vardır. (*Teğâbun, 64/15*)